

LIBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la
Biblioteca Națională a României
ISBN 978-606-49-0781-3

Editor: Valentin Ajder

MARIETA BUCUR

POVESTE PE COADĂ DE MĂTURĂ

E I K O N
București, 2022

CUPRINS

MAGICUL NEVĂZUT	5
Noaptea Sânzienelor.....	7
Macumba pune ceva la cale	16
Capcana din afara pădurii	25
Ultima tentativă a Macumbei.....	36
 LA ȘCOALĂ.....	 45
Ucenica vrăjitoare.....	60
Prima lecție de magie	69
Maghela și Pământul Abraxus	74
Vedeta invizibilă.....	81
Vizita neașteptată.....	88
Vizite nedorite.....	95
Botezul oficial.....	103

NOAPTEA SÂNZIENELOR

Ecoul tăcut al nopții se răsfrângea în bolta cerească infinit înstelată. Acolo sus era o sărbătoare de sclipiri, mai mari, mai mici, dar toate nerăbdătoare să urmărească sărbătoarea pe care o vedeau în fiecare an de o eternitate încoace. Așteptau însă cu înfrigurare sosirea reginei necontestate a cerului, Măria sa, Luna. Și iat-o că apare dintr-odată în toată splendoarea ei. Plină, perfect rotundă, alungându-și razele până jos, pe pământ. Pădurea peste care-și aruncase valul de lumină stătuse până atunci tăcută și cufundată în beznă, dar același loc începea acum să prindă viață, să capete forme și grai. Din frunzișul argintat începură să se audă glăscioare de păsărele, șoptind tainic despre ceea ce avea să fie. Bufnița ieși din căsuța ei scorburoasă și plecă din creangă în creangă în căutarea locului ascuns, privind cu ochii ei rotunzi prin toate ungherele. Și știa, ca toți ceilalți, că locul nu era niciodată același, deci trebuia căutat cu atenție. În drumul ei prin copaci, întâlni o veveriță, care o întrebă curioasă:

– Știi cumva ceva? Ai aflat unde o să fie?

– Hu-hu-hu! spuse bufnița, ceea ce însemna că nu.

Veverița nerăbdătoare sălta din creangă în creangă, și, lovindu-se de-o ghindă, se gândi puțin și apoi o luă ca provizie, în caz că petrecerea se prelungea. Privi în jur și, văzând că bufnița se îndepărtă, o luă pe urmele ei.

– Hei, așteaptă-mă!

– Hu-hu-hu! spuse bufnița, asta putând să însemne orice.

De-acum, pădurea prinsese viață sub razele lunii, care transformau noaptea în zi. Vietățile pădurii se urmăreau una pe alta, fiecare crezând că ceilalți știu ceva ce ei nu știau. Liniștea de până atunci se spărsese într-o mare de șoapte, răsete mărunte, pierdute în foșnetul ierbii și freamătul frunzelor. Măreața tăcere de catedrală era înlocuită treptat cu zgomote de iarmaroc. Un freamăt de bucurie le umplea sufletele, chiar dacă nu știau că erau puținii privilegiați, martori necuvântători ai evenimentului. Bunul Dumnezeu îi înzestrase cu miracolul vorbirii în noaptea asta magică, așa cum făcea în fiecare an. Freamătul pădurii, nerăbdătoare ca toți ceilalți, completa tabloul de argint pe care Preabunul pictase însăși esența vieții.

Deodată, aerul începu parcă să vibreze, făcându-i pe toți să se oprească la marginea unei poienițe pe care nimeni n-o mai văzuse până atunci, cu toate că trecuseră des pe acolo. Toți priviră poienița luminată și, dintr-odată, știură că aceea era scena evenimentului. Dar unde fusese poienița până atunci? Acum era înconjurată de tot ce mișca prin pădure, urși, lupi, jderi, veverițe și păsăret de tot soiul, toți priveau cu ochii larg deschiși de curiozitate. Deasupra tuturor, pe o creangă înaltă, trona bufnița, mută de emoție, deși, în lungă ei viață, văzuse sărbătoarea an de an. Dar ce să vezi? Din spatele unui trunchi gros, o pereche de ochișori curioși se mișcau cu o iuțelă nemaivăzută, privind poienița și toate vietățile adunate în jurul ei. Pe toți îi cunoștea, dar nu înțelegea ce făceau ei acolo, strânși laolaltă, prieteni cu toții. O fețișoară mică și o clăie de păr încălțit completau portretul personajului. Călare pe măturica ei, ascunsă în spatele copacului, micuța vrăjitoare aștepta cu nerăbdare să vadă ce se va întâmpla în continuare. Era într-una dintre escapadele

ei nocturne, făcute pe furiș, fără frică de spiritele rele și de vrăjitoarele negre, știa că mama ei, chiar și dormind, veghea asupra sa. Mama ei era una dintre puținele vrăjitoare albe rămase și toată ziua era în mișcare, ajutând pe oricine se afla la ananghie, văzută de animale și de neobservat pentru oameni. Se ținea departe de vrăjitoarele negre, dar le strica mereu planurile. Păstra distanța și față de oameni, dar îi ajuta de câte ori putea. O singură dată încălcase regula și, după nouă luni, apăruse Maghela, așa se numea micuța creatură.

Maghela era rodul iubirii cu un muritor de rând. Rămăsese cu inima frântă, iar fetița era acolo, să-i amintească mereu de-o noapte fermecată, cu lună plină, la fel ca acum. Dar pe Maghela o iubea cu toată ființa ei. Cu toate că nu era conștientă de puterile ei și, drept urmare, nu știa să le folosească, Maghela era totuși o vrăjitoare. Nașul ei, bătrânul Merlin, o liniștise pe mama ei, spunându-i că totul o să vină de la sine, cu timpul, iar școala o să completeze totul.

În noaptea asta, însă, Maghela era numai ochi și urechi, să vadă ce va urma. La cei șapte ani ai ei, era deosebit de inteligentă, de curajoasă, dar simțea ceva neobișnuit înăuntrul său, ceva ce încă nu reușea să descifreze. În rest, era ca toți ceilalți copii de vârsta ei. Îi plăcea să se joace cu flori, cu fluturi, cu vântul printre copaci, dar îi lipsea un tovarăș de joacă adevărat. Tare mult i-ar fi plăcut să aibă o prietenă cu care să vorbească, căreia să-i dezvăluie micile ei secrete. Dar acum uitase de tot, prinsă de ceea ce se întâmpla în poieniță. O văzu pe prietena ei, veverița, cea cu care se întrecea la alergat printre ramurile copacilor, sușotind de zor cu jderul.

Și, dintr-odată, din cer începură să cadă notele unei melodii nemaiauzit de frumoase. Niciodată o ureche de

muritor nu auzise ceva atât de frumos; părea că notele picurau din fiecare frunză.

Apoi, de nicăieri, apăru un stol de fete, una mai frumoasă și mai diafană ca cealaltă, purtând coronițe făcute din florile câmpului peste pletele bălaie și lungi, și toate râdeau fericite. Mulțumite parcă de publicul adunat, se prinseră într-o horă, cu valurile albe ale veșmintelor fluturând în jurul lor. La început, se legănară încet și unduitor, apoi din ce în ce mai repede, până când vârtejul dansului le prinse cu totul. Râdeau cu chicote cristaline, iar pădurea râdea împreună cu ele. Licuricii dansau și ei în jurul lor, sporind magia clipei.

Apoi, dintr-odată, se opriră din beția dansului și se așezară, ostenite, pe iarba moale a poieniței. Pe valurile muzicii, care tot continua, publicul amuțise fermecat. Toți priveau cu încântare Sânzienele, căci ele erau, era noaptea lor magică, atunci când animalele prind grai și însăși pădurea pare să vorbească. Chiar și luna, cu razele ei de argint, era cucerită de spectacol, chiar dacă în curgerea milenară a timpului le întâmpinase pe toate în fiecare an.

Maghela, ascunsă în spatele copacului, devora totul din priviri. Era prima ei noapte a Sânzienelor. După ce se odihniră, Sânzienele începură să sporovăiască vesele între ele, iar vocile lor păreau clinchete de clopoței.

– Fetelor, haideți să vedem ce avem de făcut anul ăsta! spuse una dintre ele, cea mai frumoasă și cea mai impunătoare.

– De acord! spuseră toate într-un glas, haideți să ne împărțim sarcinile.

– Eu, spuse una dintre ele, o să mă ocup de animalele oamenilor. O să dau lapte bogat vacilor, caprelor și oilor, o să dau puteri nebănuite cailor și boilor, ca să ducă poverile mai ușor. O să mă ocup de tot ce mișcă pe lângă casele oamenilor.

– Eu, spuse alta, o să mă îngrijesc de câmpuri și de dealuri. O să dau rod bogat grânelor și fructelor, să aibă oamenii ce pune în hambare pentru iarnă.

– Eu o să mă ocup de viețuitoarele pădurii. O să-i apăr pe cei mici de cei mari, o să-i ajut să-și găsească hrana și să trăiască în bună pace cu toții.

Încet-încet, fiecare își luă câte o sarcină, dar mai rămăsese una, care stătea pe gânduri și zâmbea poznaș.

– Și tu de ce o să te ocupi, Nedee mică? o întrebă celelalte.

– Eu, anul ăsta, spuse ea zâmbitoare, o să-mi iau o sarcină mai... neobișnuită. O să mă ocup de micuța creatură ce stă acum ascunsă în spatele aceluia copac. O s-o ajut să devină ceea ce trebuie să fie. O să-i iau destinul în mâinile mele, și n-o să fie ușor, credeți-mă.

– Unde e, unde e?

Sub puterea privirii Sânzienei și împotriva voinței ei, Maghela ieși din ascunzătoare, iar măturica ei vrăjită o duse în mijlocul poieniței.

Toate Nedeele priviră curioase micuța creatură, jumulită și murdară și, cunoscându-i povestea, se întrecură care mai de care în alinturi și mângâieri, învârtindu-se în jurul ei. Maghela le privea fascinată rând pe rând, încântată de frumusețea și de straiile lor minunate și, dintr-odată, își dădu seama cât era ea de mică și de neînsemnată și, mai ales, cât era de murdară. Se rușină cumplit, și-și dori să intre în

pământ, își dori ca mama să fie acolo, să se poată ascunde în brațele ei ocrotitoare. Dar Sânzienele o luară pe sus, într-un vârtej de valuri, și o duseră la un iaz din apropiere, unde o spălară, o pieptănară și-i făcură o rochiță din valurile lor. De sub crusta de murdărie, ieși o fetiță frumoasă, care nu se recunoscă în luciul apei.

– Cine e? întrebă ea.

Printre hohote de râs, fetele spuseră:

– Tu ești!

– Nuuuu!

– Ba daaaaa! Și acum, spune-ne: cine ești?

– Eu, răspunse ea timid, sunt Maghela, fiica Giordanei, vrăjitoarea albă cu ochii albaștri.

– Și tu, Maghela, ești și tu o vrăjitoare?

Maghela stătu pe gânduri și apoi ridică din umeri.

– Nu știu, nu cred, eu nu fac nimic.

– Dar tu ce faci toată ziua?

– Mă joc!

– Și noaptea de ce ești pe-afară? Tu nu știi că pădurea e plină de pericole?

– Ba da, dar noaptea mă distrez mai bine și am și prieteni, își dezlegă ea limba. Aștept ca mama să adoarmă și ies tiptil, adăugă ea cu un aer conspirativ. Fetele păreau de încredere, putea să le împărtășească micile ei secrete.

Ca și cum gândul o purtase pe aripile lui, apăru Giordana. Se trezise brusc, în plină noapte, cu o neliniște în suflet. Privise în jur și văzuse că Maghela nu era. Oftând adânc, se ridică și plecă în căutarea ei. Nu era o noutate, cunoștea drumurile ei nocturne.

„Copila asta o să mă omoare”, se gândea Giordana, uitând pentru o clipă că e nemuritoare. Mică și neajutorată

cum era, putea să fie o pradă ușoară pentru orice vrăjitoare neagră, pentru orice spirit rău. Giordana, biata de ea trăia terorizată. Văzând Sânzienele adunate în poieniță, cu Maghela în mijlocul lor, sporovăind veselă, vrute și nevrute, Giordana se lumină la față și zâmbi ușurată: cum de uitase de noaptea Sânzienelor?

– Fetelor, uitasem că asta-i noaptea voastră, ce mai faceți?

– Giordana, în noaptea asta ne-am distrat de minune, fiica ta e o încântare pentru ochii și urechile noastre. Nu știam că e așa de dezghețată.

– Cam prea mult pentru mine, spuse Giordana. E o rebelă care-mi fuge mereu de-acasă și, de obicei, o găsesc în cele mai neașteptate locuri, la fel ca în seara asta. De unde o fi știut ea de voi?

– Habar nu avea ea de noi, a adus-o instinctul. Dar spune-ne, Giordana, ea nu știe nimic, nu-și cunoaște puterile încă?

– Nu, nu știe încă nimic, prefer să rămână copil pentru încă puțin timp, poate să fie așa de dulce atunci când vrea!

– Ai grijă prietena noastră, tu știi ce pericole sunt pentru ea. De fapt, una dintre noi a luat-o în grija ei.

Giordana se încruntă ușor și spuse:

– Ce vreți să spuneți, că nu știu să am grijă de fiica mea?

– Nu, Giordana, nu te supăra, dar două perechi de ochi sunt mai de folos decât una singură.

– Așa e, dar Merlin o s-o ia la școala lui începând din toamnă.

– Ai dreptate, dar noi avem puterea să veghem asupra ei chiar și acolo, unde va fi cu adevărat expusă și va trebui să învețe să înfrunte pericolele de una singură, doar așa va învăța să-și cunoască puterile și să le folosească. Sub îndrumarea lui Merlin, o să înțeleagă cine e și care e menirea ei. Tu știi că ea are un destin special.

– E atât de mică și neajutorată, ce-o să facă ea singură? suspină disperată Giordana.

– Nu poți s-o protejezi toată viața, va trebui să învețe să crească... și cu cât mai repede, cu-atât mai bine.

Giordana își întoarse privirea emoționată către fiică, dar Maghela era deja în mijlocul prietenilor ei și râdea fericită.

– Las-o să mai fie copil cât mai poate, spuse una dintre Nedee, tu mai stai puțin cu noi, să mai vorbim, fiindcă noaptea noastră se va sfârși în curând.

– Ce-ai mai făcut în ultimul timp, Giordana?

– Nu prea mai am timp de nimic cu copilul ăsta al meu, oftă ea. Mi-e teamă pentru ea, pentru că tot timpul e pe-afară. Dar mai mult mă tem să-i spun adevărul despre puterile ei. E prea mică și cineva ar putea să profite de asta.

– Încă ești în război cu Macumba?

– Între noi nu va putea să existe vreodată pace.

Macumba, vrăjitoarea neagră, spiritul rău al pădurii, era întruchiparea răului și a urii. Nu putea să sufere fericirea altora. Lumina soarelui o deranja, tocmai de aceea locuia în cea mai întunecată parte a regatului vrăjitoarelor. Liliicii erau prietenii ei, liliicii și motanul negru pe care-l avea. Îl furase de mic de la mama lui, dar adevărul era că și lui îi era frică de ea, când în ceaunul mare începeau să fiarbă ierburile malefice și ea începea să bolborosească descântece rău-prevestitoare,

bietul motan se ascundea în cel mai îndepărtat ungher. Macumba era fiica Urii și a Blestemului, era născută să facă rău. Rareori ieșea ziua, doar ca să producă zăzanie între vietățile pădurii și s-o provoace pe Giordana.

Dar în noaptea asta magică nu-și făcuse apariția, își făcea relele prin alte părți, iar Sânzienele continuau să vorbească și să glumească între ele, reușind încet-încet să descrețească fruntea Giordanei.

Cântatul unui cocoș le ridicară pe toate în picioare.

– Ce repede a zburat timpul! Haideți, fetelor, noaptea noastră s-a încheiat, să mergem.

Giordana se ridică și ea din iarbă;

– Rămas bun, fetelor!

– Rămâi cu bine, Giordana, și stai liniștită, fiica ta e pe mâini bune.

Se îmbrățișară, iar Sânzienele dispărură așa cum apăruseră, în vârtej diafan de muzică și valuri. Giordana, rămasă singură în poieniță, se închină adânc în fața apariției primelor raze ale răsăritului, după care privi în jur. De-acum toate animalele începură să se risipească spre casele lor, doar Maghela dormea, cu un zâmbet senin pe față, lungită la rădăcina unui copac. Giordana o privi cu infinită dragoste și zâmbi văzând-o curată și înfășurată în valurile sânzienelor, șopti;

– De-ai rămâne mereu copil!

Luând-o în brațe, cu măturică cu tot, plecară încet către casă. Mulțumi cerului că noaptea se sfârșise cu bine și că Maghela era în brațele ei protectoare.